

PRINCEZNA

a

HRÁČ

ILSA MADDEN-MILLS

PRINCEZNA *a* HRÁČ

PRAHA 2023

Přeložila: **IVANA DRESIA**

Ilsa Madden-Mills: Princezna a hráč

Vydání první

Copyright © 2022 by Ilsa Madden-Mills

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Agency s. r. o.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,

www.baronet.cz v roce 2023 jako svou 2613. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *Princess and the Player* vydaného

nakladatelstvím Montlake, Seattle v roce 2022

Český překlad © 2023 Ivana Dresia

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Cover design by Letitia Hasser

Cover images: © Friends Stock, © Elina Leonova / Shutterstock;

YUBO, Tetra Images—David Engelhardt / Getty Images

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET**® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-2114-1

BARONET

Praha 2023

ILSA MADDEN-MILLS

PRINCEZNA
a
HŘÁČ

*Věnováno tomu pohlednému hráči,
kterého jsem si před tříadvaceti lety
vzala...*

1. kapitola

TUCK

„Na Tucka, nejstaršího wide receivera v NFL! Všechno nejlepší k narozeninám, staříku!“ Jasper pozvedne sklenku šampaňského Dom Pérignon.

„Stejně jsem vám dnes v posilovně nakopal zadek, rozehrávači,“ ušklíbnu se, když si s ním a s Deaconem přítuknu. „Vy štěňata tajně sníte o tom, že budete jako já, až vám bude pětatřicet.“

„To je fakt. Na hřišti jsi legenda,“ uznává Jasper. „Ve skutečnosti seš tak starej, že se klidně vsadím, že máš ještě průkazku do videopůjčovny.“

„Ježíši, to je blbost,“ odseknu. „Vyrostl jsem na HBO.“ Deacon, náš zadák, nám doleje sklenice, zatímco naše limuzína plynule projíždí manhattanským provozem. Uchechtne se. „Nebudu vtipkovat o tvým věku, protože je mi tě upřímně líto, ale zkus to brát takhle: jsi o rok blíž tomu, abys zase mohl nosit plínky. A radši bys je měl nosit, až se budeš dívat, jak my budeme hrát.“

Jasper se zachechtá a já obrátím oči v sloup. Těmhle mladým pošukům je sedmadvacet a považují mě za starého, což je ve fotbalovém světě tak trochu pravda.

Většina wide receiverů je na vrcholu zhruba ve svých pětadvaceti letech, poté jejich výkonnost každý rok klesá o padesát procent. Mně se nějak podařilo vydržet čtrnáct sezon. Mám za sebou dvě zlomeniny kotníku, zlomené zápěstí, čtyřikrát vykloubená ramena a zranění třísel, ale pořád se vracím a pořád hraju srdcem.

Začnou si něco šeptat a já je sleduju pohledem a přemýšlím, co mají dnes večer za lubem.

Asi před hodinou mě překvapili, když se objevili u mě doma v černých maskách a elegantních oblecích. Taky mi dali masku – až na to, že ta moje měla na sobě asi tak tunu peřiček. Soudě podle jejich nadšení se dívám, že netrvali na tom, abych si vzal i šerpu a korunu.

Povzdechnu si. Moje narozeniny jsou obvykle celkem nudná záležitost, buďto se povaluju doma s dívkou, se kterou právě randím, nebo jdu do sportovního baru Baller. Vypiju pár piv a sním kousek čokoládového dortu. Taková je tradice.

Podívám se dolů na lesklé jizvy na svých prstech a kloubech, které čas vybělil. Moje narozeniny jsou také dnem, kdy před deseti lety zemřel můj otec. Tihle dva o tom nevědí. Proč by to taky měli vědět? Své osobní záležitosti si nechávám pro sebe.

Ale to je fuk. Fajn, bez ohledu na to, jaké temné myšlenky se mi teď honí hlavou, se zřejmě nevyhnu párty s překvapením. Není pro mě problém nasadit úsměv. Dělán to tak už od dětství.

„Seš v pohodě, Tucku?“ zeptá se Jasper, když limuzína zajede ke krajnici a zastaví.

„Jasně,“ říkám, zatímco vystupujeme z auta. „Tak co je to za velký překvapení? Kam to jdeme?“

„No, není to nic zvláštního,“ zamumlá Jasper. Vymění si s Deaconem potměšilý pohled a oba se zachichotají jako malí spratci.

Uh-uh.

Jedno pírkó z masky se mi přilepí na ústa a já ho znechuceně odfrknu.

Jasně, umím se bavit. Někdo by mě dokonce mohl nazvat pařmenem. Ale tohle je prostě divný...

Jasper mě obejme kolem ramen. Zřejmě je organizátorem toho všeho. Jeho oblek je očividně šitý na míru, světlé vlasy má stočené do drdolu. Oči se mu lesknou. „Věř mi, bude se ti to líbit. Víc ti nemůžu prozradit, protože si chci vychutnat ten výraz ve tvém obličejí, až tam dorazíme. Vyrazí ti to dech.“

Rozhlédnu se po temné uličce, do níž jsme zabočili. Nejsou tu žádné obchody, světla ani lidé. Podél zdi se plíží krysa. „Jestli na mě zpoza té popelnice vyskočí klaun, zabiju vás,“ zavrčím. „Nesnáším pranky.“

„Už potřetí ti říkám, že dneska žádní klauni nebudou!“ Jasper rozhodí rukama. „To bych ti přece neudělal, Tucku!“

„Všichni klauni by měli být zavražděni,“ dodám. „Chcete vědět, kdo vymyslel klauny? Musel to být nějaký psychopat.“

Vyprsknou smíchy, nejspíš si vzpomenu na svůj poslední kanadský žertík, kdy mi v šatně strčili do sprchy gumovou pannu v podobě klauna – s prsama a vaginou. Musel jsem s tou příšerou chvíli zápasit, než se mi ji podařilo vyhodit ven.

Nejspíš jsem si to zasloužil. Měsíc předtím jsem dal jejich telefonní čísla na erotickou seznamku s tím, že jsem nadržaná sexy žena, která hledá muže na anální sex. Jejich mobily vyzváněly nepřetržitě několik dní.

Jasper se ušklíbne. „Tam, kam jdeme, nejsou žádné srandičky. Jen krásný ženy...“

Zastavím se. „Jestli mě chcete vzít do striptýzového klubu, tak na rovinu říkám, že tam už nikdy nepáchnu.“

Pamatujete si na tu zrzku? Tu, co mě pak pronásledovala...“

„Jo. Byla fakt divná. Jakže se to jmenovala?“ zeptá se Deacon.

„Lollipop. Lízátko,“ zasténám. „Ještě pořád se nedokážu podívat na žádnou zrzku, aniž bych sebou cuknul.“

Byl jsem na jedné rozlučce se svobodou, kde ta holka dělala striptérku. Zastrčil jsem jí stovku do podprsenky. Ani jsem nechtěl tanec na klíně, ale ona mnou byla jako posedlá. Začala mi posílat úchylný dopisy a objevovala se ve městech, kam jsem jezdil na zápa-sy. Jednou mi rozbila okénko u porsche. Poslední kapkou bylo, když mě konfrontovala před mým domem. Musel jsem zavolat policii. Zatkli ji a poslali do vězení. Stalo se to před několika lety, ale dodnes z toho mám trauma.

„Tak jsme tady,“ oznámí Jasper, když se zastavíme u kovových dveří desetipatrové hnědé budovy. Zatemňovací rolety zcela zakrývají okna, a jestli je uvnitř nějaký soukromý klub, jsou dokonale zvukotěsná, protože vůbec nic neslyšíme.

Jasper zaklepe a ve dveřích se otevře špehýrka. Zašeptá heslo, načež se dveře otevřou a my vcházíme dovnitř. Kráčíme po červeném koberci do dvoupatrového foyer, slabě osvětleného svícny ve viktoriánském stylu. Stěny interiéru pokrývají zdobně zarámované portréty, výjevy nóbl lidí z dávných dob.

Muž, který nám otevřel, si nás prohlíží přimhouřenýma očima. Je vysoký a dobře stavěný, má kaštanové vlasy a je oblečený do černého smokingu. „Členskou kartu, prosím,“ vyzve nás s povýšeným britským přízvukem.

Jasper vytáhne peněženku a mávne mu před očima kartou, pak ukáže hlavou na mě a na Deacona.

„Přivedl jsem si s sebou dva hosty, což je pravidlo, které rada minulý měsíc schválila.“

Muž se ukloní. „Ano, samozřejmě. Pánové, vítejte v Decadence, v tom nejprestižnějším klubu v New Yorku. Vidím, že máte masky – to je skvělé. Já jsem Brogan, váš dnešní průvodce. Přejeme vám nezapomenutelnou rozkoš a slast v naší herně. Dnešní tematický večer je zaměřený na pohádky. Můžeme začít, pánové. Následujte mě, prosím.“

Moment...

Rozkoš a slast? Herna?

Co to...

Do hajzlu!

Povytáhnou obočí. „Swingers?! To jako vážně?“

„Už je to tak, bejby!“ rozvlní Jasper boky. „Dnes večer nás čeká pořádně žhavá zábava.“

Potřesu hlavou. „Kámo, je tohle místo vůbec legální?“

„Stoprocentně. Starosta je můj patron,“ ujišťuje mě, zatímco mě za sebou táhne chodbou. „Je tady enormně vysoké členské poplatky, pětasedmdesát tisíc ročně, plus důkladná prověrka. Prověřují tvoji minulost, kredibilitu a různé jiné věci. Máme masky, aby nikdo nepoznal, kdo jsme. Tady nejsou žádný Lízátka, takže se nemusíš ničeho bát.“

„Podařilo se mi na ni přestat myslet, takže díky, že jsi mi ji zase připomněl.“

Ušklíbne se. „Můžeš být třeba mechanik, účetní nebo cokoli, co budeš chtít. Tohle je na tom právě úžasný. Můžeš předstírat, že jsi někdo jinej.“

„Aha.“

„Já se obvykle vydávám za osobního trenéra. Kvůli svému vypracovanému tělu, rozumíš. Každopádně, dneska večer je všechno na mě – pití i vstup. Nemáš

zač.“ Udělá podobnou úklonu jako Brogan předtím u dveří.

„Na kolik tě naše vstupný přišlo?“ zeptám se.

„Pro zvláštní hosty pět táců na osobu, takže deset.“

„A kurva.“ Jistě, vyděláváme miliony ročně, ale za narozeninovou oslavu je to pořádnej balík.

„To je fuk. Je to můj dárek pro tebe. Už jsem tady byl několikrát a...“ Políbí si konečky prstů. „Pokaždý je to úžasný. A ty si to zasloužíš, pro tebe jen to nejlepší, brácho.“

Zasténám. „Chováš se jako hysterka. Pochop, že já jsem tady ten zlej.“

Uchechtne se. „Proto spolu tak dobře vycházíme. Jin a jang. Hrášek a mrkvička.“

„Já už se nemůžu dočkat,“ prohlásí Deacon a zamne si ruce. „Nebud' měkkota, Tucku.“

Ti dva mě sem přivedli a očividně už mají pěnu u huby, Jasper za to utratil spoustu peněz. Zhluboka se nadechnu. Koneckonců, proč ne? Když si dám několik drinků, možná dokážu zapomenout na demony ve své hlavě.

Nasadím svůj falešný úsměv a rozpřáhnu ruce. „A co můj narozeninový dort?“

„Tamhle vzadu je bufet s obrovským výběrem jídla...“ ujistí mě Jasper a pak se odmlčí, když se v hale objeví smyslná žena v průhledném kostýmu mořské panny. Přiblíží se k nám, zašeptá chraplavé „Ahoj“ a pak zmizí.

„Kdo potřebuje dort, když je tu sexy Ariel?“ zasní se Deacon. „Viděli jste její kozy?“

Nešlo je přehlédnout – byly dokonalý – ale stejně mám chuť na dort. Čtyřicet hodin sedm dní v týdnu jím zdravě, ale dnes jsem se těšil na dort. Počkat. Místo na prsa myslím na sladkosti. Ježíši. Už jsem fakt starej.

Vstoupíme do Broganovy kanceláře. Poté, co mu odevzdáme mobily a podepíšeme spoustu formulářů, dostáváme informace o různých částech klubu – některé jsou určeny jen pro běžná setkávání, zatímco jiné jsou „hrací zónou“. Brogan nás informuje, že ve vyšších patrech jsou pokoje zajišťující soukromí. V každé místnosti je postel, kondomy, lubrikant, sexuální hračky a dezinfekční prostředek na ruce.

Chceš být pirát? Kovboj? Motorkář? Upír? Tady je možné úplně všechno.

Jasper se ke mně nakloní a zašeptá: „Mohl jsem ti dát lahev skvělého bourbonu, ale chtěl jsem, aby tvůj dárek byl jedinečnej. Mám tě rád, chlape. Vážně.“ Popotáhne a začne se ovívat rukama jako omdlévající slečinka. „Líbí se ti tady? Prosím, ať se ti tady líbí.“

Jistěže nejsem nijak pruderní a fandím lidem, kteří zkoumají svou sexualitu. Každému, co jeho jest – já rozhodně nikoho nesoudím. Sám jsem v tomhle směru trochu experimentoval – pár trojek, možná i čtyřek (vážně už si nevzpomínám) – ale to bylo v počátcích mé kariéry v NFL. Dnes už dávám přednost jenom jedné partnerce.

Stál jsem dnes večer o něco takového? Rozhodně ne. Tohle není v mém stylu.

„Přestaň mě mučit,“ zapřísahá mě, když neodpovím. „Řekni mi, že se ti tady líbí. No tak. Prosím, prosím, *prosím*.“

„Bože, přestaň s tím fňukáním. Fajn, líbí se mi tady. Je to tady úžasný. Mám tvrdýho ptáka a myslím, že mi brzo vybuchne mozek. Navíc jsem vždycky chtěl masku s peřím.“

„Slyším v tvém hlase sarkasmus, ale rozhodl jsem se, že ho budu ignorovat. Jsem divnej, když jsem si koupil tavnou pistoli a nalepil tam další peří? Chtěl

jsem tu tvoji škrabošku pořádně vytunit, tak nad ní neohrnuj nos, jasný? Je to na počest našeho přátelství.“

Odfrknu si a musím se začít smát. „Vážně bys měl přestat kupovat ty sračky na internetu.“

„Nikdy. Asi jsem ti měl říct o tom, že jsem členem, ale je to něco jako *Klub rváčů*.“

„Jasně.“

„*Nikdy* jsme tady nebyli. *Nikdy* jsme nezabloudili do týchle ulice. Starosta *není* členem. Brogana jsi nikdy *neviděl*. Hmm, přemýšlím, jestli bych dokázal předstírat britskej přízvuk.“ Odkáže si. „Ahoj, kamaráde, jak se sakra máš? Počkat, zkusím to znovu – tohle se moc nepovedlo.“ Znovu si odkáže. „Nazdárek, panáčku. Nedal by sis šálek čaje?“

Křením se a snažím se mu naznačit, aby byl zticha, že by nás Brogan mohl slyšet. Ten nás však až dosud ignoroval.

Nyní ovšem přistoupí k nám. „Než se někoho dotknete, požádejte o svolení. A než se připojíte k orgiím, taky požádejte o svolení. Stačí pouhé poklepání na rameno,“ vysvětluje Brogan pochmurným tónem.

Zakoulím očima. Ne, díky. Zůstanu tady, ale nebudu se nikoho dotýkat.

Brogan nám rozdává cedulky se jmény. Jasper je Osobní trenér, Deacon je Princ a já jsem Hráč. Brogan se nás ptá, jestli bychom nechtěli jít do šatny, svléknout se a uvázat si kolem pasu ručník.

Upřímně se zhrozím. „Tak moment. Dávám zpátečku. Nebudu tady běhat bez kalhot, s vystrčeným pérem.“

„Já taky ne,“ zamumlá Deacon a položí si ruku na rozkrok.

Jasper si odfrkne. „Srabi. Mně by to nevadilo. Ale pro mě za mě, můžeme si nechat obleky. Vypadáme v nich skvěle – nemám pravdu?“

Myslím, že má. Já v šedém, Deacon v černém a Jasper v námořnický modrém. Bude těžké vydávat se za mechanika v obleku za pět tisíc dolarů, ale to je fuk. Všechno nejlepší k mým zatraceným narozeninám. „Doufám, že tady aspoň budou mít ten dort,“ vzpomenu si znovu.

Když Brogan prohlásí, že jsme připraveni, projdeme dvojitými dveřmi do druhého patra a zastavíme se na balkoně s výhledem na prostor s barem v přízemí. Místnost je zjevně považována za společenskou zónu – není tam povolen žádný plnohodnotný sex, jen mazlení. Vlastně to vypadá jako v normálním nočním klubu: lidé tančí, na jedné ze stěn běží hanbatý pohádkový film. Není to tady nijak oplzlé ani příliš realistické, jak jsem se obával; atmosféra je oslnivá, ze stropu visí obrovské lustry a uprostřed místnosti je oválný bazén. Podél stěn jsou rozmístěny dlouhé černé pohovky, na nichž se páry líbají a osahávají, zatímco ostatní postávají kolem a dívají se na ně. Nic, co by člověk neviděl v běžném klubu.

Podle značek scházíme po dalším schodišti do sníženého patra. Několik mužů je oblečených jako my, ale většina klientely se odvázála: muži mají na sobě bílá saka se zlatými střapci a klopami; ženy mají kostýmy princezen – některé skrovné, jiné dlouhé až na zem s nabíranými sukněmi. Pak je tam taky pár mužů jenom v ručnicích, kterým v duchu vzdávám hold za odvahu.

„Panebože, je tady i Sněhurka,“ šeptá nám Deacon, když se z jednoho z gaučů zvedne tmavovlasá dívka. Má na sobě žlutou minisukni, sexy bílé punčochy s krajkou na stehnech, červené střevíčky na jehlových podpatcích a čelenku ve vlasech. Upraví si masku na obličejí a pak zamíří rovnou k Deaconovi a zeptá se ho, jestli si nechce zatančit.

„Uh...“ vyhrkne. „Jsem tady na narozeninové oslavě. Bože, ty jsi tak nádherná...“

„Jen běž, s námi si nedělej starosti,“ vybidnu ho a postrčím jejím směrem. Deacon je trochu stydlivý a občas potřebuje popostrčit.

„Proč se nezeptala mě?“ zamračí se Jasper, když ti dva zmizí na tanečním parketu.

„Ale no tak, fešáku. Je tu pro tebe spousta jiných žen. Pojď si dát něco na pití.“ Zamíříme k baru.

Vtom do mě vrazí nějaká žena, její hrudník se oře o mou paži. Musela hodně pospíchat, náraz ji odmrští. Zachytím ji, aby nepadla, a přitáhnou si ji k hrudi. „Jste v pořádku, slečno?“

Zvedne hlavu, těžce přitom dýchá. Horní část tváře a většinu čela jí zakrývá třpytivě bílá maska. Když se naše oči spojí, nemůžu se vynadívat na nápadnou, akvamarínovou barvu jejích duhovek, obkreslených temnějším obrysem černé.

Je drobná, s vlasy sepnutými do rozčuchaného drdolu, a má na sobě bílé šaty dlouhé až na zem. Na hlavě má diadém se závojem. „Moc krásný kostým, Princezno nevěsto,“ říkám jí, když si přečtu její jmenovku.

Trhne sebou. „To není kostým a já s tebou nechci mít sex! Úchyle! Nech mě na pokoji!“

Pustím její paži a ona se rozběhne pryč a kličkuje mezi hosty, v náručí svírá lahev tequily.

„Promiňte! Jen jsem vám chtěl pomoci!“ volám za ní a utírám ze sebe alkohol, kterým mě polila. „A nechtěl jsem s vámi mít sex!“

Několik lidí kolem nás, kteří incident viděli, se zasměje. Dívka mávne rukou, potácí se kolem lidí na parketu a pak zmizí v davu. Taková *drzost*. Mě všechny ženy zbožňují.

Jasper se uchechtne. „Tak tuhle jsi teda moc neokouz-

lil. Možná jsi v pětatřiceti přišel o svoji neodolatelnost. Sakra, vždyť už ti je skoro čtyřicet!“ V jeho očích se objeví upřímné zděšení.

„Až za pět let, ty kreténe.“

Najednou se mu rozzáří oči, jako by ho něco napadlo. „Pamatuješ, jak jste se s Ronanem vždycky sázeli?“

„Hmm.“ Ronan je náš bývalý quarterback ještě z období před Jasperem – a můj nejlepší kamarád. Před pár lety musel kvůli zranění ukončit profesionální kariéru a poté se přestěhoval do Texasu. Pak se tam oženil a rozhodl se zůstat a mně se po něm strašně stýská. Když jsme byli mladší, pravidelně jsme se v baru sázeli, kdo dokáže sbalit víc holek. V devadesáti devíti procentech případů jsem vyhrál já – umím být okouzující, když chci. A nejspíš jsem se s tím někdy musel pochlubit Jasperovi, popravdě už si na to ani nevzpomínám.

Zvedne obočí. „Měli bychom v té tradici pokračovat. Vsadím se s tebou, že Princeznu nevěstu nesbalíš. Jestli to nedokážeš ty, zkusím to já. Miluju brunetky.“

„Tak hodně štěstí. Je drzá a moc malá.“

„Tuck Avery randí jenom s vysokýma holkama,“ prohlásí posměšně a pak hodí na barový pult dolarovou bankovku. „Tohle bude tvoje, jestli to dokážeš.“

„Jeden dolar? Působivý.“

Věnuje mi samolibý pohled. „Nejde o peníze. Jde o tvou soutěživost. Ty přece miluješ výzvy, kámo.“

„Ne. Nemám zájem.“ Prohrábnu si rukama vlnité zlatohnědé vlasy. Jsou teď delší než obvykle, spadají mi až po ramena. Od té doby, co se musím věnovat intenzivnímu tréninku, jsem se nestihl nechat ostříhat. Teď začala sezona a tohle je to poslední, co mi připadá důležitý.

Jasper mi podává jednu ze svých náhradních gumíček a já si stáhnou vlasy do drdolu. Na baru se prodá-

vají obyčejné černé kšiltovky, za jednu zaplatím a nasadím si ji kšiltem dozadu. Zkontroluju svůj vzhled v zrcadle za barem. Přejedu dlaní po plnovousu na tváři, který jsem si v poslední době nechal narůst. Vypadám jako mechanik?

„Já na tobě vidím, že se se mnou *chceš* vsadit. Jenom si to musíš přiznat.“ Jasper mě vytrhne ze zamyšlení, protože udeří pěstí do barového pultu. „Tak do toho, kámo!“

„Přestaň se chovat jako blb.“

„Aha, takže ty se bojíš, že na to nemáš! Napřed sis nechtěl vzít ručník a teď utíkáš před další výzvou. Stal se z tebe starej dědek! Mým heslem je – žij každý den, jako by byl tvůj poslední. Protože zítra člověk může umřít, nemám pravdu?“

„Možná.“ Předstírám zájem o lidi v bazénu.

„Carpe diem, Tucku! Užívej dne – a princezny!“

„Do hajzlu, proč se pořád musíš chovat jako kokot? Tak fajn, jdu do toho,“ ucedím a zakoulím očima. Koneckonců, proč ne? Co jinýho se tady dá dělat?

Zapumpuje pěstí. „Jó! Můj kámoš se pokusí dostat až do koncový zóny! Tomu říkám pravej hráč v akci!“

Lidi se po nás otáčejí a já se uchechtnu. „Chováš se jako děcko.“

Pozvedne sklenici. „Tak na Princeznu nevěstu a na fotbal!“ Přitůkneme si šampaňským Dom Pérignon.

Deacon se vrací, aby si s námi dal panáka, načež odchází do BDSM podsvětí se svojí Sněhurkou. Několik žen se u nás zastaví a klábosí s námi a já předstírám zájem, zatímco pátrám pohledem po Princezně nevěstě.

O několik minut později ji zahlédnu, jak opouští taneční parket s rozpuštěnými vlasy. Stroboskopické lampy osvětlují její obličej se škraboškou. Těžko říct,

jestli je pod ní přitažlivá, ale v tlumeném světle vidím krémově bledou pleť a našpulené růžové rty.

Při pohledu na ni se mě zmocní vzrušení. Probudila se ve mně soutěživost. Navíc mě nazvala úchylem, a to by jí nemělo jen tak projít. Dnes večer ji přiměju ke kapitulaci. Sice ještě nevím jak, ale budu se řídit intuicí.

Všimnu si, že ji pronásleduje nějaký vysoký muž s ručníkem kolem pasu. Snažím se ho ignorovat a soustředím se jenom na ni. Zřejmě už toho docela dost vypila, protože se trochu potácí. Naše oči se na chvíli setkají. Ona ihned odvrací zrak, nicméně se posadí na stoličku vedle mě. A pak se rozpláče.

No, tak to je nečekané – ale tím spíš by to možná mohlo fungovat.

Moje máma vždycky říkala, že dokážu zahnat i déšť. Byl jsem jejím sluníčkem, a i když moje dětství bylo příšerné, snažil jsem se neustále usmívat. Skrýval jsem svůj vlastní strach, aby její modré oči mohly zářit.

A dokud se nikomu nepodaří nahlédnout do těch zákoutí mé duše, která se ukrývají ve stínu, bude všechno v pořádku.

Ušklíbnu se na Jaspera.

Mám to v kapse, říkají moje oči.

2. kapitola

TUCK

Chlápek s ručníkem se posadí z druhé strany. Jeho hrudník je pokrytý tmavými kudrnatými chlupy. Na ručníku má připevněnou jmenovku – Princ Rolex. Zaznamenám, že má lesklé hnědé spodky.

„Musím říct, že si vybíráte zajímavé muže, Princezno nevěsto,“ zamumlám si pod vousy a vyzunknu skleničku bourbonu, na který jsem se před chvílí rozhodl přejít.

Princ Rolex jí něco pošeptá a dotkne se jejích vlasů. Ona se zvedne ze stoličky a klopýtne, přičemž dopadne svým zadkem mezi moje roztažené nohy. Použije moje stehna jako oporu, zatímco se jí podaří najít ztracenou rovnováhu a se zaťatými pěstmi se obrátí čelem k němu.

Závoj má přehozený přes rameno a já se zadívám na hluboký výstřih jejích šatů na zádech. Nejsou to jedny z těch levných nadýchaných šatů – rozhodně ne, tyhle jsou hedvábné, obepínají její křivky a třpytí se flitry a pravými perlami. Řekla, že to není žádný kostým, a já teď vím, že měla pravdu. Jsou to opravdický zatracený svatební šaty.